

KHÔNG TÊN 12

BÊN NHAU CHIỀU GIÓ LỘNG

Vũ Thành An

Chiều vàng dịu nhau trong gió, rì rào hàng dương thương nhớ, thần thờ bàn chân lối

mòn dấu ai xưa. Xào xạc hàng cây nghiêng ngả, rạo rức hồn em run

lá, tay tìm bàn tay ấm tình đã giao hòa. Nghìn lời cũng nói không

hết, Nghìn lần vẫn thấy dờ dang, lững lờ như mây tụ tan.

Đứng trong bóng chiều hôn vội làn môi, núp sau bức tượng mong đời ngừng

trôi, côi trên đã nhìn xuống ta mỉm cười. Lồng lộng chiều tung mái

tóc, sâu thẳm hồn em đã khóc, mong cầu rồi ra có ngày mai xum vầy.